

herskende rundt omkring, og som ogsaa er kommet stærkt til Orde her i Dag, er den, at det er en ualmindelig samfundsnyttig Institution. Derom tror jeg, alle Samfundsklasser og alle Partier i Virkeligheden er enige. Men naar dette er Forholdet, synes jeg, at det i nogen Grad maatte lette dette Lovforslags Gang gennem Rigsdagen, og trods de ret store Betæneligheder, der er fremsatte her i Dag, og som næsten synes at skulle give sig Udslag i, at Lovforslaget bliver kvalt i lutter Betæneligheder, er det mit Haab, at det maa lykkes Ministeren at føre Lovforslaget igennem i denne Rigsdagssamling. Dette Haab grunder jeg først og fremmest paa selve Sagen, der har vundet almindelig Anerkendelse rundt omkring, og dernæst paa den Kendsgerning, at Lovforslaget møder enstemmigt vedtaget fra det andet høje Ting, hvad dog turde være en anbefaling.

Jeg skal ikke omtale Lovforslagets enkelte Bestemmelser udførligt. Der er stillet en Mængde Spørgsmaal til den højtærede Minister, som jeg antager, at han selv vil svare paa, og jeg kan for mit Vedkommende henholde mig til, hvad han har fremført. Det andet høje Ting har ikke blot i denne, men ogsaa i den foregaaende Rigsdagssamling drøftet dette Spørgsmaal. Jeg har gennemlæst Forhandlingerne der, og jeg maa sige, at det forekommer mig, at Drøftelsen der i mange Tilfælde har været af teoretisk Art; Princippet i selve Sagen har man i Virkeligheden ikke fra nogen Side kritiseret i større Udstrækning. Men der har paa den anden Side været Spørgsmaal fremme, som jeg synes fortjener alvorlig Overvejelse. Det gælder saaledes Spørgsmaalet om de kronisk syge, der omhandles i § 7, hvorefter disse kan blive Medlemmer af Sygekasser og erholde Hjælp fra dem, dog ikke i Anledning af den kroniske Sygdom, de lider af i Optagelsesøjeblikket. Der er ikke Tvivl om, at vi staar overfor en Ændring af disse Menneskers Forhold i en nær Fremtid. Det er muligt, at Bestemmelserne herom ikke bør træffes paa Sygekasseloven, men at man f. Eks. burde ændre Fattiglovens § 61, der omhandler en hel Del ulykkeligt stillede Menneskers Forhold. Men, som sagt, jeg skal ikke komme videre ind paa at omtale Lovforslagets enkelte Bestemmelser.

Det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen) talte om de Sygekasser, som ikke er statsanerkendte. Jeg er ikke uenig med det ærede Medlem i, at disse

Sygeforeninger og Sygekasser burde ind under Statens Kontrol. Naar man fra anden Side har haft Betænelighed derved, har det været, fordi man ikke ønskede, at Statskontrollen skulde virke som en Etikette, man hæftede paa Kasserne, men at den skulde være en virkelig effektiv Kontrol. En saadan kan i mange Tilfælde være overordentlig nødvendig, idet Forholdene paa mange Steder i høj Grad fortjener Rigsdagens Opmærksomhed.

Jeg forstod ikke rigtig det ærede 3die Medlem for 8de Kreds (Dalsgaard), naar han udtalte, at Sygekasserne ikke var en Institution, der trængte til yderligere Støtte fra Staten. Skulde jeg gaa efter min Følelse, maa jeg sige, at Statstilskuddet og en Forøgelse deraf ingen Steder er bedre paa sin Plads end overfor den Klasse Mennesker, som er ramt af Sygdom, og det forekommer mig, at det vidner om noget Snæversyn hos det ærede Medlem, naar han dog bruger en saadan Udtalelse om Sygekasserne som, at de har været til overordentlig stor Gavn og Velsignelse, thi saa synes jeg, at man ikke skulde være ængstelig for yderligere at tilskyde 400,000 Kr., naar Administrationen mener, at det er nødvendigt. Jeg finder denne Udtalelse saa meget mærkeligere, som det ærede Medlem netop oplyste, hvor uendelig mange Mennesker det drejer sig om. Fordelt paa alle disse bliver det forøgede Tilskud, hvis jeg husker det ærede Medlems Tal rigtigt, omtrent 50 Øre pr. Medlem. Det turde dog ikke betegnes som nogen overdreven stor Sum.

Saa talte det ærede Medlem om faste Takster. Jeg skal ikke komme videre ind derpaa, da jeg antager, at Ministeren vil svare ham, men det ærede Medlem drog en Parallel mellem Enkeloven og Sygekasseloven og rettede særlig sin Henvendelse til Partiet Højre. Man kunde lige saa godt vende Forholdet om og sige, at naar Venstre i forrige Samling ønskede det frie Skøn fastslaaet i Enkeloven, kunde man tænke sig, at Venstre ogsaa ønskede det frie Skøn fastslaaet i det foreliggende Lovforslag. Jeg synes ikke, det ærede Medlem med nogen Ret kan kræve, at man skal have faste Takster her, naar man i Enkeloven netop ønskede det frie Skøn.

Det ærede Medlem talte dernæst om, at Ministeren ønskede et Privilegium for Lønarbejderne. Det forekommer mig, at det er rigtigt, som det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Rottbøll) gjorde opmærksom paa, at § 6, 1ste Stykke, netop klart